

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Åsa Hellberg

PROMISIUNE
de
Lux

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

CADRIL[®]

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Åsa Hellberg

SONJAS SISTA VILJA

© Åsa Hellberg 2012 by Agreement with Grand Agency

© Baroque Books & Arts[®], 2016

Imaginea copertei: Ana WAGNER

Concepție grafică © Baroque Books & Arts[®]

Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HELLBERG, ÅSA

Promisiune de lux / Åsa Hellberg;

trad.: Daniela Ionescu; - București: Baroque Books & Arts, 2016

ISBN 978-606-8564-45-6

I. Ionescu, Daniela (trad.)

821.113.6-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Lui Jonathan

1

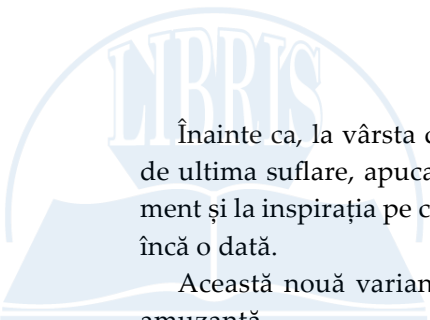
O femeie care zace fără suflare în fața intrării în Åhléns¹ nu e unul dintre cele mai obișnuite lucruri, dar Sonja Gustavsson nu fusese niciodată o femeie obișnuită. Nici măcar atunci când trăise.

Plănuise să moară chiar în mijlocul centrului comercial din Farsta², dar dacă ar fi știut că asta avea să se întâmple în fața intrării în Åhlens, n-ar fi avut, cu siguranță, nimic de obiectat.

Pentru Sonja, moartea fusese o realitate alături de care trăise timp de mulți ani. Doctorul o avertizase încă din 1983. Dar să nu bea, să nu fumeze și să nu mănânce ce-i plăcea ar fi fost ca și cum ar fi murit lent. Mult mai rău decât dacă ar fi fost ajutată de un infarct miocardic masiv să treacă repede și fără suferință pe lumea cealaltă, în fața intrării într-un magazin universal.

¹ Lanț suedez de magazine universale (n. tr.).

² Cartier de locuințe din Stockholm (n. tr.).

Înainte ca, la vârsta de cincizeci și patru de ani, să-și de ultima suflare, apucase să se mai gândească la testament și la inspirația pe care o avusese de a-l mai schimba încă o dată.

Această nouă variantă i se părea cu *mult, mult* mai amuzantă.

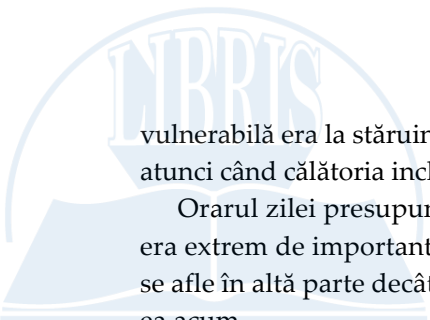
2

Pe drum către Arlanda¹, Susanne începu să-și studieze unghiile și constată că, deși aplicase cu grijă un lac de bază și două straturi de lac obișnuit, o bucată din pojișta roșie cedase. La naiba! Nu mai avea timp s-o refacă. Mijloacele de transport și lacul de unghii nu erau o combinație prea nimerită. În plus, la șase și jumătate, când se urcă în autobuz, era deja în întârziere și știa că avea să fie nevoită să alerge până la locul de întâlnire. Peste o oră tot echipajul era adunat. Trebuia să-și iuțească pașii, dacă voia să ajungă la timp.

„Dumnezeule bun, fă-l să nu fie azi acolo“, se rugă ea în gând în timp ce motorul, cu un zgomot înfundat, împingea autobuzul înainte, către autostrada E4, în direcția aeroportului. Zâmbi. De câte ori nu stătuse aici și dorise cu totul altceva? Sperase că Anders va veni, chemat pentru o eventuală urgență, în cazul în care în ziua aceea nu avea programat un zbor.

Deși trecuseră mai bine de trei luni de când se despărțiseră, se ruga de fiecare dată să nu zboare cu el. Știa cât de

¹ Aeroportul principal al Stockholmului (n. tr.).

The logo for NBRIS is located in the top left corner. It features the word "NBRIS" in a stylized, blue, serif font, with the letters "N" and "B" being larger and more prominent. Below the text is a blue graphic element resembling a stylized mountain or a series of steps, also in a blue color.

vulnerabilă era la stăruințele lui, uneori aproape agresive, atunci când călătoria includea și o noapte de cazare.

Orarul zilei presupunea un drum la Oslo și, de aceea, era extrem de important ca Anders Schultz, căpitanul, să se afle în altă parte decât în camera către care se îndrepta ea acum.

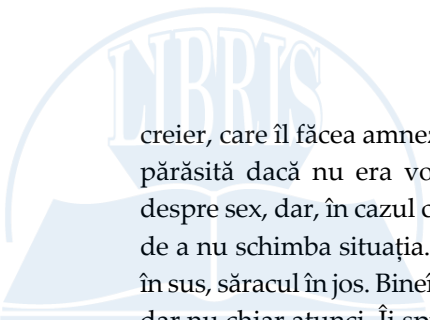
Dar Dumnezeu nu ne ascultă întotdeauna rugile. Auzi vocea profundă a lui Anders de dincolo de ușă. Susanne apucă să afișeze o mină profesională, în timp ce stomacul amenința să-i colapseze. Trimise cerului un gând de recunoștință că fusese, în orice caz, avertizată, deschise ușa și intra.

– Bună ziua tuturor. Mă bucur să vă văd. Totul în ordine? spuse ea cu voce sigură, în timp ce colega sa se ridică repede și îi veni în întâmpinare.

– Susanne, mă bucur... Nu te-am văzut de mult... Ultima dată ne-am întâlnit la scala aceea din Helsinki. Ce faci? Ai fost în concediu? Dumnezeule, ce bronzată și proaspătă ești... Cum faci să te menții așa? Eu, numai ca să deschid ochii dimineața atât de devreme, trebuie să fac niște eforturi supraomenești.

Pălăvrăgeala colegei nu cerea un răspuns și, în timp ce se prefăcea că o ascultă, îl urmărea pe Anders cu colțul ochiului. Părea mulțumit. Dacă asta era determinat de o oarecare autosuficiență sau de prezența ei în cameră era greu de spus. Susanne optă pentru autosuficiență. Era un memento efectiv al motivului pentru care o relație cu el era unul dintre cele mai nepotrivite lucruri. „Fără a mai pune la socoteală că e însurat“, adăugă ea pentru sine, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai lipsit de însemnătate posibil. Dar nu era. Dimpotrivă, era decisiv.

Desigur, căsnicia lui era pe cale să se destrame, lucru pe care el îl repetase de atâtea ori, încât Susanne se întrebase dacă Anders nu avea o – chiar dacă mică – leziune pe

creier, care îl făcea amnezic. În lumea ei, o căsnicie trebuia părăsită dacă nu era vorba despre dragoste, sau măcar despre sex, dar, în cazul căpitanului, existau sute de motive de a nu schimba situația. Casă, mașini, copii, socri, săracul în sus, săracul în jos. Bineînțeles că se gândea să-și lase soția, dar nu chiar atunci. Îi spusese mereu că nu putea trăi fără ea, dar Susanne nu crezuse asta niciun moment.

– Susanne, mă bucur să te văd. Ce mai faci? Întrebă căpitanul cu o clipire, apropiindu-se de ea în timp ce mergeau către avion.

– Mulțumesc. Bine. Dar tu? Ce-ți face familia? Ați avut un concediu plăcut? spuse ea cu o grimasă care voia să închipuie un zâmbet.

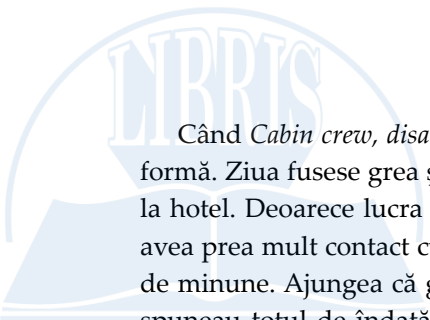
– Da. A fost ca de obicei. Multe activități cu copiii. Știi tu cum e. Îți povestesc mai târziu. Avem doar o seară întreagă la Oslo. E vreme bună. Ne-am putea întâlni la un pahar de vin pe Akers Brygge¹... Mi-ai lipsit, Susanne, șopti el și o prinse de braț.

Ea se scutură.

– Nu, nu va fi nicio Akers Brygge. Și, din păcate, eu nu ți-am simțit lipsa, spuse ea în același timp în care îi îndepărta mâna.

Mințea. Îi lipsea sexul cu el. Dar asta era tot. Nu voia sub nicio formă să mai aibă de-a face cu el, și era sigură de asta, deși corpul ei, pentru moment, voia altceva. „Acum așa avea nevoie de climacteriu“, se gândi ea în timp ce parcurgea ultima parte a coridorului care ducea către carlingă. Poveștile prietenelor ei mai în vârstă despre scăderea poftei sexuale la menopauză păreau acum extrem de atrăgătoare.

¹ Promenadă pe malul mării în Oslo, cu multe magazine și restaurante (n. tr.).

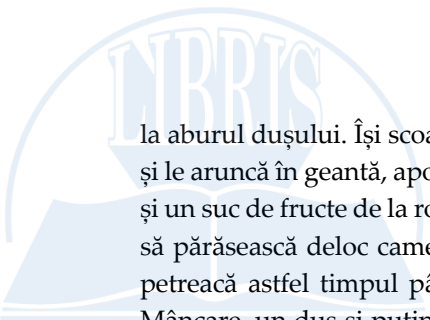

Când *Cabin crew, disarm slides* se auzi, Susanne se conformă. Ziua fusese grea și dorea să ajungă cât mai repede la hotel. Deoarece lucra în partea din spate a cabinei, nu avea prea mult contact cu carlinga, lucru care îi convenea de minune. Ajungea că gesturile și semnalele corpului ei spuneau totul de îndată ce îi auzea vocea. Unii căpitani obișnuiau să folosească sistemele de amplificare, și Anders era unul dintre ei. Susanne încercase să închidă difuzorul și să se concentreze asupra pasagerilor și a nevoilor lor de apă, cafea, ceai sau vin. Când zborul zilei ajungea la final, avea să primească o nouă invitație. Știa asta. Simțea nevoia să nu se gândească la așa ceva atât cât i se îngăduia.

Se săturase de relațiile care nu duceau la nimic. Toată viața ei nu avusese decât asemenea relații. Înțelesese că, de fapt, făcea o alegere activă atunci când le accepta, așa lipsite de sens cum erau, și cel mai bun lucru la care această revelație dusesse era că acum le putea evita. Bănuia că jinduia după dragoste, dar realizase că nu fusese nici măcar în apropierea ei vreodată. Două relații sambo¹ nereușite nu-i dăduseră mai mult chef, și gândul de a împărți viața cu Anders era de-a dreptul neplăcut.

Susanne reușise să evite încercarea lui Anders de a intra în vorbă cu ea pe drum către hotel. Ajunsă în cameră, simți cum se relaxa. Își dădu jos uniforma bleumarin și o atârna în dulap. Scoase din valiză o bluză proaspăt călcată și o puse pe un umeraș în baie. Cutele aveau să se netezească de

¹ Prescurtare de la *sammanboende* care înseamnă „coabitare”. Relația „sambo” este recunoscută oficial în Suedia ca o relație dintre doi oameni care locuiesc împreună și care beneficiază de aceleași drepturi sociale și juridice ca persoanele căsătorite (n. tr.).

la aburul dușului. Își scoase ciorapii și desuurile de mătase și le aruncă în geantă, apoi se întinse goală pe pat. O omletă și un suc de fructe de la room service, și nu mai avea nevoie să părăsească deloc camera. Nu avea nicio problemă să-și petreacă astfel timpul până la mic dejunul de a doua zi. Mâncare, un duș și puțin televizor ajungeau cu prisosință. Iar de senzația de furnicătură pe care o simțise în pânțele după întâlnirea cu Anders se putea îngriji singură.

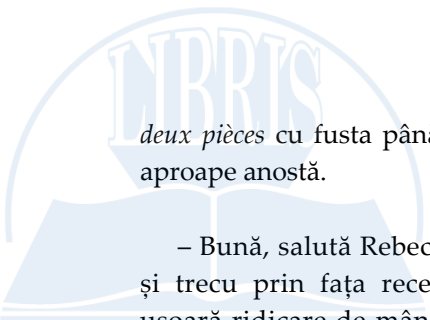
O oră mai târziu, când se auzi bătaia discretă în ușă, era total ocupată cu sine însăși. Iar când o auzi pentru a doua oară, totul explodează și bine cunoscutul orgasm, de o forță neobișnuită, i se rostogoli devastator în tot corpul, contracție după contracție.

„Mulțumesc, bunule Dumnezeu, pentru această potrivire“, își spuse ea când înțelese că Anders renunțase. *Mulțumesc, bunule Dumnezeu.*

3

„Nu mai sunt decât cinci ani, doar cinci ani“, își spuse Rebecka în timp ce parca în fața biroului. Nu spera să i se facă vreo ofertă de a ieși la pensie la cincizeci și cinci de ani, dar era convinsă că, după ce împlinea șaiszeci, nu aveau să mai aibă nevoie de ea. Ce avea să facă cu tot acel timp liber nu știa, și nici nu era important. Nu voia decât să scape de stres.

Atitudinea ei rezervată nu trăda ceea ce se petrecea pe dinăuntru. Dimpotrivă. Părea, ca întotdeauna, calmă și stăpânită. Părul negru, care îi ajungea până la umeri, vopsit cu grijă, deoarece albise destul de mult în ultimul timp, era strâns într-o coadă la ceafă, iar îmbrăcămintea – un

deux pièces cu fusta până la genunchi – era ireproșabilă, aproape anostă.

– Bună, salută Rebecka după ce intră pe ușa batantă și trecu prin fața recepționistei, care răspunse cu o ușoară ridicare de mână, pentru a arăta că era nevoită să vorbească la telefon.

În loc să flecărească câteva clipe, Rebecka trase adânc aer în piept, își spuse că era bine să fii pozitiv și luă liftul până la etajul al doilea, unde se aflau birourile conducerii.

– Rebecka, ce bine că ai venit. Trebuie să vorbesc cu tine.

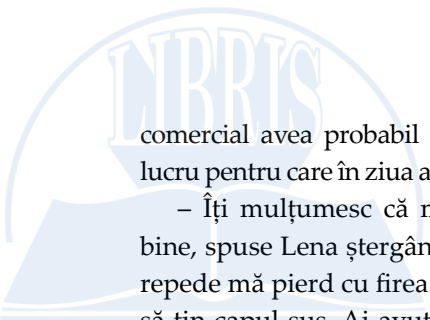
Lena, asistenta ei, era roșie la față și părea agitată.

– Dă-mi cinci minute. Am nevoie de o ceașcă de cafea mai întâi, răspunse Rebecka în timp ce își atârna haina.

În colțul de cafea era încă liniște și pace. Unul dintre motivele pentru care era bine să ajungi devreme la serviciu. În timp ce filtrul lucra, Rebecka se gândi dacă să ia sau nu o prăjitură, dar se hotărî să se abțină. Voia să-și mențină greutatea încă cel puțin cinci ani. Apoi avea să înceapă să mănânce.

– Nu se poate, nu-mi ies rapoartele trimestriale pentru că nu mi se trimite documentația de care e nevoie.

Cu această primă plângere, Lena iniție veșnica lamentație zilnică. Rebecka știa că vor mai veni și altele, și o asculta distrată. Se gândea la ședința care urma, cu conducerea, ceva mai târziu. Șeful de la economic îi va susține propunerea, deoarece știa unde voia să ajungă. Probabil că șefa de la marketing, o veritabilă scorpie, se va opune, dar asta făcea cu toată lumea, așa că Rebecka era pregătită. PR-ul și Aprovizionarea aveau să rămână, ca de obicei, mute și, dacă erau reprezentate în conducere, asta era doar pentru a salva aparențele. Șeful fabricii era, dimpotrivă, o persoană pe care Rebecka nu știa exact unde s-o plaseze, iar noul director

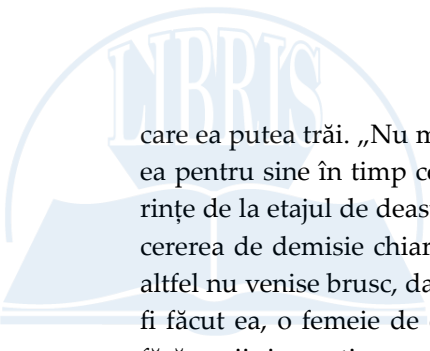
comercial avea probabil să păstreze o atitudine rezervată, lucru pentru care în ziua aceea Rebecka îi era recunoscătoare.

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Mă simt mult mai bine, spuse Lena ștergându-și câteva lacrimi. La naiba, ce repede mă pierd cu firea. Chiar când m-ai sfătuit să încerc să țin capul sus. Ai avut, ca întotdeauna, dreptate, continuă ea.

Rebecka, căreia nu i-ar fi trecut prin cap să spună vreodată așa ceva, își privi uimită asistenta. Zâmbi, în speranța că asta va avea darul de a o liniști.

Rapoartele trimestriale erau un instrument învechit, dar efectiv, pentru tagma comercianților, care încă mai obișnuiau să țină conferințe de patru ori pe an. La sediul central nimeni nu se uita la cifre și, atunci când Lena, două ore mai târziu, îi puse rapoartele pe birou, ea le trimise imediat către departamentul de vânzări. Punerea lor mai întâi pe biroul directorului era o tradiție care se perpetuase încă de pe vremea fostului șef. Multe obiceiuri rămase de atunci se practicau încă, iar Rebecka fusese silită să se concentreze pe schimbarea lucrurilor urgente, care fuseseră destul de multe de când ocupase postul de director, cu opt ani în urmă. Fostul șef stătuse în funcție un timp prea îndelungat și începuse să nu mai vadă lipsurile care, pentru cineva din afară, erau evidente. De-a lungul anilor, concurenții învățaseră din propriile greșeli, în timp ce JH Foods se târa înainte la fel ca întotdeauna. Asta făcuse ca poziția de lider de piață, pe care firma o deținuse cu douăzeci de ani în urmă, să fie doar o vagă amintire, când Rebecka preluase conducerea.

Acum, când firma putea din nou să-și arboreze steagul, nu-i mai păsa că anumite lucruri rămăseseră neschimbate. Asta dădea angajaților o oarecare siguranță și era ceva cu

care ea putea trăi. „Nu mai am decât cinci ani”, murmură ea pentru sine în timp ce se îndrepta către sala de conferințe de la etajul de deasupra și dori să-și fi putut depune cererea de demisie chiar în clipa aceea. Dorința de a trăi altfel nu venise brusc, dar se pricepuse s-o refuleze. Ce-ar fi făcut ea, o femeie de cincizeci și cinci de ani, singură, fără copii și nepoți, cu restul vieții sale, dacă n-ar fi mers la serviciu? Ar fi făcut croitorie? Ar fi împletit pulovere? Ar fi jucat golf? Habar nu avea. Dorul de depărtări era cu mult mai rău decât un dor obișnuit și ea încerca să găsească sensul celor cinci ani rămași.

– Bine ați venit. Nu v-am trimis programul ședinței de azi, dar veți înțelege de ce de îndată ce vom începe. Lena, poți să-l distribui acum.

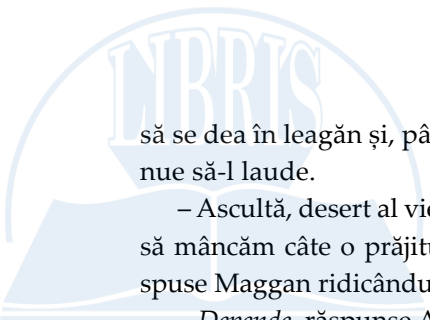
4

– Bunico, uită-te la mine, uită-te la mine. Mă dau în leagăn.

Bunica nu avea, de fapt, niciun chef să se uite într-acolo, dar o făcu totuși, deoarece o bunică trebuie s-o facă când nepotul dorește să i se dea atenție. Chiar dacă asta se întâmplă la fiecare al doilea minut.

– Văd, Alexander. O, ce te pricepi!

Fiica sa îi atrăsese de nenumărate ori atenția că nu era pedagogic să laude priceperea lui Alexander, și că, în loc de asta, ar fi trebuit să comenteze joaca copilului, subliniind cât de veselă părea să fie, dar bunica nu ținea cont de asta. El voia să audă că era priceput și îi dădu ceea ce voia. Cu timpul avea să fie prea mare ca să-i mai placă

să se dea în leagăn și, până atunci, avea de gând să continue să-l laude.

– Ascultă, desert al vieții mele, vino să mergem acasă și să mâncăm câte o prăjitură până nu vine mama să te ia, spuse Maggan ridicându-se de pe bancă.

– *Depende*, răspunse Alex.

– *Depende* de ce?

– *Depende* dacă ai înghețată pentru mine.

– Am întotdeauna înghețată pentru tine.

Mulțumit de răspuns, copilul blond cu ochi negri o luă pe bunică de mână și începu să meargă către casa lui Maggan.

– Bunico...

– Da...

– Ești bătrână?

– Nu, nu sunt. De ce întrebi?

– Pentru că arăți bătrână.

– Crezi? De ce?

– Pentru că ai părul alb. Și ești zbârcită la față. Când ești bătrân, mori.

– Da, mori. Dar eu sunt foarte sănătoasă și poate că nici chiar atât de bătrână cum crezi tu.

Alex tăcu și uită conversația de îndată ce zări poarta casei. Lăsă mâna lui Maggan și începu să alerge.

– Grăbește-te, bunico. Grăbește-te, înainte ca înghețata să se topească.

– Minunea ta de copil consideră că sunt bătrână, își informează Maggan fiica când aceasta sosi.

Remarca băiatului o preocupase mult după ce rămăsese singură. Bătrână era exagerat spus, dar nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă, odată cu trecerea anilor, nu-și pierduse din entuziasm.